
HANKISS ILONA*

SÓLYOM-NAGY SÁNDOR**

(Az interjú az 1980-as években készült)

[Petúr bordala \(Solyom-Nagy Sándor\) – YouTube \(2:23\)](#)

Erkel Ferenc: Bánk bán-operafilm (rendezte: Káel Csaba)

Gyakran ér bennünket az önmutogatás vádja, pedig valójában más-más bőrbe bújva egyéniségünk elvész, átalakul. Milyenek vagyunk igazán? Merjük e vállalni önmagukat hétköznapijainkon, a rivaldafény szépítő-torzító varázsa nélkül is? Marad e elég időnk, erőnk saját személyiségünk megteremtésére, gazdagítására? Ha egyszer majd utoljára gördül le számunkra a függöny, üresség marad e bennünk, körülöttünk, vagy lesz e elég tartalékunk, amiből újrateremhető egy másfajta élet-tér játék? Sok kérdés vár válaszra, kezdjük a gyökereknél

Édesanyámnak pici, kristálytisza hangja jó füle volt, gyakran javította ki félresikerült próbálkozásainkat, amikor két nővéremmel együtt énekelgettünk. Édesapám hivatalosan növénynevelő agronómus volt, de öt nyelven beszélt, oroszul a tőlünk elcsent iskolai nyelvkönyvből tanult meg. Kár, hogy engedékenysége miatt, én csak latin leckéimet vettem át vele, amit hála neki, akkor igazán nagyon tudtam. Németül megértettem magam, de a franciát már teljesen elfelejtettem. Édesapám különben műkedvelőként bőgőzött a siklósi zenekarban, néha még én is felléptem velük. Pécsről járt hozzám egy zongoratanár, három szemesztert papíron el is végeztem, de a igazat megvallva, közben sok órámmal elmaradt, hol az én, hol tanárom mulasztása miatt. Kórusban már kis szólókat énekelgettem és a rádióból megtanultam a „Bánk bán” bordalt

és Verdi: „Traviata” című operájából Germont áriáját. Érettségi évében egy körlevél érkezett a zeneakadémiáról Forrai Miklós aláírásával: tehetséges fiatalok jelentkezését várják. Budapesten élő nagyácsim kísért el az előéneklésre. Vasárnap volt, helyszín, a „híres” tízes terem. Egy-két arcra emlékszem csak a zsűriből: Forrai Miklós, Maleczky Oszkár...Kint várakoztam, kis kottalappal a kezemben melyre nővérem egy erdélyi népdalt jegyzett le nekem. A többiek vastag opera kottákkal jelentek meg. A „Mit énekel”? kérdésre bent hirtelen elhatározással a Germont áriát választottam. Leütöttek egy akkordot a zongorán, ma már tudom, Desz dúrt és kíséret nélkül végigénekeltem az egészet. Tisztán fejeztem be, bólogattak, ebből éreztem, hogy jó volt. „Biztosan felvesznek, a te hangod hallatszott ki legjobban”, szólt nagybátyám. Igaza lett, 700 jelentkező közül heten kerülünk be.

Tanulóéveim alatt állandó időhiányban szenvedtem. Hat év alatt végeztem, mert két évet összevontam. Eleinte a lapról énekléssel volt gondom, de hamar belejöttem. Amit egyszer megtanulok, szerencsére sosem felejttem el. Elég hamar kerültem nyilvánosság elé, ünnep volt számomra attól kezdve minden szereplés. 64-ben már az Operában is felléphettem a Verdi: „Rigoletto” Ceprano grófjaként. Radnai György volt a címszereplő, mellette nagy nevek és ide kerülhettem be én. Csodálatos érzés volt. Jeleneteim után a tűzoltó állásból figyeltem mindig tovább az előadást.

Egyre ismeretlenebb fogalom ma ez a tanulni vágyó kíváncsiság.

Ma, jelenetek között kiszaladnak a szereplők sakkozni a büfébe. Szomorú. Első szerződésemet Nádasdy Kálmán az Operaház igazgatója írta alá 1960-ban, nyitó szerepem Mihály András: „Együtt és egyedül” c. operájának, Vándor a mából figurája volt. Puccini „Tosca” Scarpiára, első nagy szerepemre decemberben került sor, Orosz Julia premierjén. Valószínűleg a sok próba lehetőség miatt állítottak be engem, pedig négyen énekelték akkor ezt a szerepet: Losonczy György, Radnay György, Jámbor László, Palócz László. Till Géza kitűnően tudta közvetíteni a darab rendezőjének elképzeléseit. Sok évvel később is emlékezett mindenre, a legapróbb részletekig.

Véres-komolysággal készülsz előadásra, próbára. Szenvedélyesen küzdesz elképzeléseidért, de ha meggyőznek, akkor ugye elfogadsz egy-egy jó megoldást, ötletet?

Pályakezdő koromból ide kívánkozik egy történet. Mindig nagy harcot vívok önmagammal és másokkal is. Józan embernek tartom magam, egy kis furcsa művész hóborttal fűszerezve. Főiskolai vizsgára készültem a „Falstaff”-Ford jelenetre. Radnay volt Falstaff, de ő csak a legutolsó próbákra jöhetett be. A féltékeny férj szerepében kettős játékot kellett játszanom: Ford, álnéven mutatkozik be, mosolyogva hallgatja Falstaff elbeszélését, hogy feleségét déli kettő s három között fogja elcsábítani, közben majd megőrül a féltékenységtől. Úgy éreztem, nem tudom megoldani ezt a jelenetet. Egyik próbán leugrottam kis gyakorló színpadunkról és elrohantam. Másnap bocsánatot kértem színpadi gyakorlat tanáromtól, Mikó Andrásztól, de megnyugodni nem tudtam. Annyira belém rögződött ez a kínos jelenet, ez az állandóan ismétlődő „kettő s három között”, hogy hónapokig felriadtam éjjel, kollégiumi szobámban. Az órák mindig kettőt mutatott. Kísérteties volt, azt hittem kórházba kerülök. Altatókat szedtem, elpanaszoltam tanárainknak, míg végül nagyon lassan megnyugodtam. Látod, ennyire komolyan veszem a hivatásomat.

Sólyom-Nagy Sándor

Egészséges természeted van, mégis megrémített a színpadi skizofrénia újdonsága.

Józan vidéki környezetben nőttem fel. Lassan rá kellett jönnöm, nem szabad ennyire a szerep mélyére merülnöm. Persze ez nem mindig sikerül. Sokat foglalkozom a pályával, tulajdonképpen csak ez érdekel. Kicsit szakbarbárrá váltam.

Olyan sűrű gazdagsággal éled a pályát, hogy nem is marad időd másra. De ahhoz, hogy egyre több színnel dolgozhass, mindig újra fel kell töltened magad. Biztosan nyitottan élsz, figyelsz, olvasol, megállsz egy remekmű előtt, utazásaid során próbálsz felidézni a kort, környezetet, melyben figuráid élhettek, mozoghattak. Tehát „szakbarbárságod” nem tévesztendő össze egy reggeltől estig tartó bélyeg ragasztással, stemplizéssel.

Itt most kell beszélnem tanárnőmről, Kutrucz Éváról. Ma már nem járok hozzá rendszerese, de a tőle tanult gyakorlatokkal melegítek be minden előadás előtt. Tanári, emberi törődése végtelen volt. Észrevétlenül rakott elém egy könyvet, vagy mesélt el egy történetet, amit munkámhoz nélkülözhetetlennek éreztem. Második feleségem is kitűnő társ ilyen szempontból. Megveszi azt a könyvet, amire szükségem van, kijegyzeteli, amit fontosnak tart számomra. Lefordítja sokszor az egész opera librettót, kísér zongorán, segít a tanulásban. A „Rigoletto”-ban például kitűnő megoldást talált egy rosszul átültetett mondatra: „A tréfa, a jó bor, az ünnep, a játék, a párbaj, a nő és a kártya a cél!”

Remek ritmusérzéssel, zeneiséggel megoldott szöveg. De mennyire képviseli ez a te filozófiádat? Talán, ha hajszolt munkatempód engedné, ha nem lennél a család, a pálya szerelmese, te is hasonlóan epikureus hitvallást tennél?

Tudatosan nem tudok lazítani, nincsenek állandó programjaim, színházon kívül semmilyen rendszeres életformát sem tudok kialakítani. Nincs hétvégi házam, elültetett krumplim, lefejtetni való borom, lovam, se hintóm. Az Opera szent számomra, legszívesebben a színpadon halnék meg egyszer előadás közben!

Ezzel várjunk még! De a családotod mégis kikapcsol, felébreszt ebből a magad teremtette „álomvilágból”.

Igen, nagyon boldog otthoni életem van. Mikor hazaérek, akármilyen fáradtan, ikerfiaim a nyakamba ugranak, bokszoznak, játszanak velem. Elmesélik, mi történt az iskolában, eközben valóban elfelejtkezem néhány pillanatra a külvilágról... Álljunk meg egy pillanatra, ez az interjú a nyolcvanas években készült, pergetnünk kell előre az időt. Az előbbi néhány sor ma így hangzana: „Mikor hazaérek Imola fogad, elmeséli milyen aranyos volt a kis unokánk, a

fiúnk telefonált, remekül sikerült a fellépése, a másik épp nincs itthon...és folytathatnám. Közben ugyanis jó néhány évet átugortunk...De folytassuk ott, ahol abbahagytuk...Ha ráérek, kocsiba ülünk kimegyünk valamerre friss levegőt szívni. De van olyan nap, hogy nem is találkozom velük. Imola kitűnően főz, ha nem ér rá, eszem a Fészekben, vagy ahol épp vagyok. Néha az operaklubban ebédelünk. Nagyon szabadon élek, oda mehetek, ahová akarok, ezért nem vágyom új kalandokra. Imádok autózni, ez látod kikapcsol. Egyszer egy müncheni Tosca előadás után beültem az autóba, bekapcsoltam a rádiót és hét óra alatt itthon voltam. Boldog érkezés, örültünk egymásnak.

Pogány Imola (lfze.hu)

Kodály Zoltán : Kit kéne elvenni /dal/ - Sólyom-Nagy Sándor (3:02)

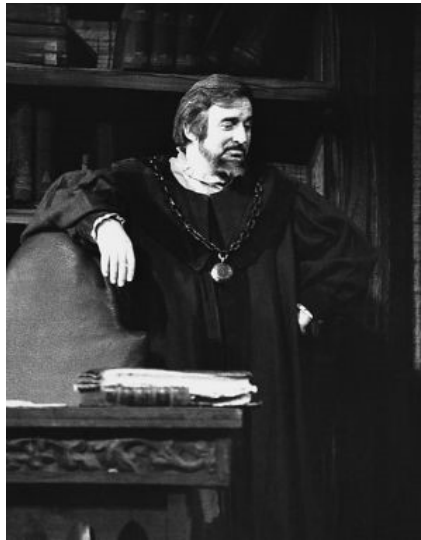
Zongorán közreműködik: Pogány Imola

Kodály Zoltán : Fáj a szívem /dal/ - Sólyom-Nagy Sándor (4:25)

Mennyire érintenek a család napi problémái? Nemcsak a gondtalan örömeiben van_otthon részed?

Úgy gondolod, Imola mindent megcsinál helyettem? Nem egészen. Ő is tanít a zeneakadémián, elfoglalt ember. A gyerekek iskolába járnak, ő viszi-hozza őket. Nagymama, nagyapa vigyáz rájuk, ha mi közösen megyünk el valahová. Én reggel kiszellőztetek, magam után sose hagyok rendetlenséget. Amit rajtam látsz, azt én magam mosom, így veszek részt a házimunkában. Jól keresek, amire a családnak szüksége van, előteremtem. Szeretetet, megértést kapok cserébe. Boldogan élünk együtt. Ez a nyugodt háttér segíti munkámat

Keveset beszéltünk még szerepeidről.

Hans Sachs (Fotó: Mezey Béla)

40 főszerep van már a repertoáromon. Melyiket is említsem elsőnek? Mikor Wagner: „A nürnbergi mesterdalnokok” Hans Sachsot éneklek, úgy érzem ez a legszebb. A Puccini: „Tosca” Scarpia-ja zseniális figura. És a Verdi: „Rigoletto!” Előadás után, amikor kimerülve hazaérek, kérdezik milyen volt?

Verdi: Rigoletto - Cortigiani, vil razza dannata (Sándor Sólyom-Nagy) (7:07)

Rigoletto – Sólyom-Nagy Sándor; Marullo – Ambrus Ákos Ambrus; Ceprano – Clementis Tamás; Paggio (apród) – Murár Györgyi; Borsa – Laczó András.

Vezényel: Kesselyák Gergely
(Erkel Színház, 2005. április 13.)

„Úgy érzem ma nem volt olyan jó.” „Siker?” „Volt.” Ez a szerep akkor is hat az emberekre, ha nem oldom meg olyan tökéletesen. A legnagyobb öröm, ha magas szinten tudom megvalósítani elképzeléseimet.

Falstaff (Falstaff, 1992 (Fotó: Mezey Béla))

„Falstaff!” Mikor első próbán beültem abba a széles, rusztikus székbe, megrettentem, mert megéreztem a szerep hatalmasságát is. Az Otello „Jago-”t is szeretem, bár kritikusaim számon kérik tőlem a figura démoniságát. Megtéveszti őket nyílt tekintetem, vidám természetem. De hiszen épp azt kell elhitetnem, hogy a világ legjámborabb-nyájasabb embere vagyok. Ha be akarom csapni környezetemet, színlelnem kell. Kétszer marad Jago egyedül a színen, csak akkor nyilatkozik meg leplezetlenül, a Credóban és mikor az ájult Otello-hoz szól: „Ki tiltja meg, hogy sarkammal e fekete arcba lépjek?”

Iszonyatos jelenet és szöveg. Érdekes, hogy színészileg ezeket a fekete szerepeket szeretik alakítani a művészek. Úgy tudom külföldi_karriered is ezzel a szereppel indult.

1972 Bécs, Staatsoper! Nagy siker! James King, Teresa Zylis-Gara voltak partnereim. Sok jó és néhány kegyetlen kritika jelent meg erről az előadásról, mely egyikünket sem kímélt. Pedig nagyon szép előadás volt. Melis György Don Giovannijára emlékeztek ott nagy elismeréssel.

A hetvenes években én kezdtem el a külföldre járást, utánam indult el Miller Lali, aki ma sztárként utazza be a világot, Sass Sylviával együtt. Kint lehettem Sztár, talán a véletlenül múlt, de nem bánom. Itthon csodálatos feladataim vannak, külföldre is hívnak többször. 1972-ben Bécsből érkezett meghívás, Verdi: „Végzet hatalma”-ra és „Don Carlos”-ra. Túl magas fekvésű szerepek, nem vállaltam el. A San Francisco ajánlatot öt „Otello” előadásra, vissza kellett

utasítanom, mert az Opera nem engedett el. Többek között egy Richard Strauss „Salome” előadásra tűztek ki Rysanek-kel. San Francisco pedig a MET ugródeszkája. Ez a két egymás utáni visszautasítás nem használt nekem. Akkor még fiatal voltam, engedelmeskedtem vezetőimnek, nem csapkodtam, lehet, hogy ma másképp döntenék. Később Rennert hívott „Az álarcosbál” Renére. „Szó se lehet róla” – válaszoltam. „És Verdi: „Traviata” Germont? „Nem!” „Jago, vagy Scarpia”. Hamarosan szerződési ajánlat érkezett 8 Germon-ra. Egy előadás háromezer DM. Ennyi pénz egy kezdőnek és Münchenben! Újra kihagyjak valamit? Igent mondtam.

Plácido Domingóval az Aidában és a Bohémélet próbáján Luciano Pavarottival
(Fotó: Mezey Béla)

G. Puccini: La Boheme - Pavarotti - Polgár - Sólyom-Nagy (1:22)

(Rodolphe: Luciano Pavarotti, Marcel: Sándor Sólyom-Nagy, Colline: László Polgár, Schaunard: Balázs Póka)
(Magyar Állami Operaház)

Megkezdődött a munka. Itthon Varga Palival egyik legkitűnőbb betanító karmesterünkkel, aki több nyelven beszélt, átvettem a szerepet. Jól tudtam, de éreztem, nem igazán felel meg hangai adottságaimnak. Erőltetett a magas fekvés, főleg így, ennyi próbával. Carlos Kleiber dirigált, Otto Schenk rendezett. Kicsit illuminált állapotban próbáltak, nehéz volt velük dolgozni. Kleiber eleinte dicsért, de egyik nap megváltozott minden. Miután órákon át próbáltunk már, kérték énekeljem el még egyszer az egészet. „Kicsit fáradt vagyok” „Mi az, hogy fáradt?” ordított Kleiber habzó szájjal, csurgó verítékkal. Talán a kólába öntött aznapi rum mennyiség hatott rá így. „Miért ordít? Nálunk ez nem szokás”

mondtam. Sápadtan rohant fel a főintendánsához, de szaladtam én is. „Nem csinálom tovább, szeretnék hazamenni.” Kifizették a próbaidőmet és később biztosították a 8 előadást. „Tosca”-Scarpia, Puccini: „Bohémélet”-Marcell, „Salome”-Gwyneth Jones-al. Még beugrásra is hívtak, de folytatás nem volt, csak a kritikák említették meg mindig, ez az a magyar énekes az Ostblock-ból, aki Kleiberrel újat húzott, aki élet-halál ura volt Münchenben. „Fidelio”-Pizarrokat énekeltem Genovában, koncertturnékon veszek részt és évek óta fellépek a bayreuthi ünnepi játékokon.

Mihály Andrással és Wolfgang Wagnerral, valamint Renata Scottóval (Fotó: Mezey Béla)

Bayreuth, az operaművészet Mekkája. Boldog az a művész, aki zarándokként eljuthat oda, kiváltságos az, aki maga részt vehet a „szertartásokban”. Tavaly nyáron kicsit kételkedve a ránk váró nagy „csodákban”, mégis izgatottan közeledtünk a színház-domb felé, és különös módon valamiféle misztikus meghatottság fogott el bennünket. 5 este, 5 felejthetetlen előadás, melyek mindegyikében, ha csak egy pillanatra is, megszületett előttünk a tökéletesség olyan egyszerű és mégis olyan melegen áradó kisugárzással, hogy akkor ott megsejthettünk valamit a nagy titokból, amit hétköznapi nyelven boldogságnak hívnak.

Jó volt összetalálkozni ott és megosztani az élmények örömét. A „Nürnbergi mesterdalnokok” -ban énekelted Ortel szerepét. Kis szerep, de részt vehettél egy különleges színházi munkában, nem is beszélve a hely varázsáról. Munkaszünetben is testvéri légkör teremthető ott

köztetek. Egymásra vagytok utalva, egy két produkcióra gyűltök össze, érdeketek közös, egy rendkívüli előadás megteremtése.

Hasonló érzés minket is megérintett a Parsifal előadása idején. Nagy volt a tét, Ferencsik búcsúelőadása szomorú ünneppé vált. Mégis felejthetetlen este volt, a sok lélek egymásra talált, a fenséges zenei mozaik elnyerte végső csillogását.

A régi színházi hangulat ujjá éledt. Ma már én is idősebbnek számítok, mert emlékeim vannak. A színház mindig szent volt számomra. Kicsinek éreztem magam, mikor bekerültem, mindenkinek illedelmesen bemutatkoztam, mesélték, hogy Losonczy akkor meglepődött ezen. Figyeltem, hallgattam a „Nagyokat”, örültem, ha kaptam megbízást, ha énekelhettem. Ma a főiskoláról kikerült fiatalok meg vannak sértve, ha valami nem az akaratuk szerint történik.

Általános ez a pánikhangulat, a mindent azonnal akarás. A küzdelem nélkül elért eredmény olcsó, nagyon hamar csömört okoz.

De hagyjuk a filozofálgatást. Egy kérdés: hogy lettél Sólyom?

Édesapám Nagy Sándor volt, ezt a nevet elhagyni nem akartam sohasem. De sok Nagy nevű művész dolgozik a pályán, elkerülhetetlen az összetévesztés. A kritikusoknak mindegy, hogy az János, Ferenc, vagy József. Nekem nem! Hol karigazgató /Nagy Ferenc/, hol tenorista/ Nagy János/ lettem, hol más vette fel a gázsimat a rádióban, TV-ben. Családom alföldi ágában szerepelt a Sólyom név, ezért esett erre a választásom.

Groteszk gondolatom támadt: vajon „választott madarad” tulajdonságai meg vannak e benned? A szárnyalás, a valakibe való kapaszkodás, ahová mindig visszatérhetsz, nyilvánvalóan igen. A harmadik, az éles karom, mely marni is tud, vajon meg van-e?

Hogy karmolok-e? Igen. Ica, nagyon kellemetlen tudok lenni, ha bántanak, ha nem hallgatnak rám, amikor érzem, igazam van. Egy példa erre. Fiatal, tehetséges kolléganőm következetesen tévesztett egy duettünkben, sokszor figyelmeztettem, de hiába. Végül egyik próbán üvöltöni kezdtem. Undorító lehettem, de igazam volt. Másnap levélben bocsánatot kértem. Szólnom kellett, ha más nem szól. „Légy szigorúbb önmagadhoz, magamhoz én is az vagyok.”

írtam. A következő előadást lemezre lehetett volna venni, olyan tökéletes lett. Itt kinyújtottam a karmaimat, de eredményes volt.

Bátorságod nem száll el előadás előtt? Félsz?

Csak koncert előtt. Nem szeretem, hogy 2-3 méterre ül tőlem a közönség, nézi a ruhámat, cipőmet, hulló verejtékeimet. Ez zavar. A színpadot szeretem, karmestert, zenekari árkot, sűgőt, szakállt, jelmezt, masztiksz illatot. Ott élek igazán. Ott nem ismerem a lámpalázat. Sokszor tapasztalhatod ezt. Most legutóbb a Parsifalban is. Jó, hogy eszembe jut, most talán megint vitatkoznom kell majd? A második képben egy emelvényen vagyok, rossz akusztikai körülmények között, legalább 300 ember nem hall és nem lát. A kritikák kevésnek tartják ebben a jelenetben a hangomat. Ez igazán nem jellemző rám. Előre fogok jönni, meglátod sokkal jobb lesz. Weikl van előttem a bayreuthi előadáson, aki karcsúbb, könnyebb hang, egy fejjel nagyobb nálam és végig elől mozog a színpadon, a rivalda előtt. Eddig nem akartam vitatkozni, mert szép így a színpadkép, de a hangnak át kell jönnie.

Derős pillanatok a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezete
Küldöttértekezletén: Brieber János alelnök (jelenlegi elnök), **Sólyom Nagy Sándor** elnök
(örökös elnök) és dr. Gyimesi László főtitkár (jelenlegi alelnök) (Fotó: Mezey Béla)

Hiú vagy?

Nagyon. Vannak felesleges kilóim, ez sokszor illúzió romboló, szerencsére nem hősszerelmeseiket kell alakítanom. Don Giovannit biztosan ezért nem osztják rám. A Figaro is jobban megfelelne az alkatomnak, mint a gróf. Ezt tudomásul kell vennem. Persze, sok művésznő is nézhetne gyakrabban tükörbe, akkor talán jobban megértené, miért kapja meg más azt a szerepet, amit ő szeretne.

Szerencsére sok szerep a tiéd, nagyon használható tagja vagy a színháznak, és nem baj, ha maradnak az embernek ki nem elégített vágyai. De tetszik, hogy nyíltan vállalod tévedéseidet, a sok siker úgyszólván felejteti azokat. Jó természeted irigylésre méltó: nem időzöl el a bajoknál, a másnak élsz, a holnapért. Jó látni benned ezt a töretlen lelkesedést, „súlyom” -szárnyalást.

***Hankiss Ilona** vagyok, aki a Zeneművészeti Főiskola kitüntetéses diplomával való elvégzése után – miniszteri rendelet szerint – gyakorló éveimet a debreceni Csokonai Színház magánénekesi pályám 20 év alatt kiteljesedett. Szerepeim sorából néhány: Mozart: Szöktetés a szerájból - Blonde Mozart: Figaro házassága – Susanna / Cherubin Mozart:A varázsfuvola-Pamina Donizetti: Don Pasquale-Norina Beethoven: Fidelio-Marzellina, Flotow: Márta Verdi: Rigoletto-Gilda Az álarcosbál- Oszkár Puccini: Bohémélet-Mimi . Külföldi vendégjátékaim: Parma, Reggio Emilia, Roma, Milano, Stockholm, Prága és kiküldetés az avignoni Ifjúsági Színházi Fesztiválra. Oratórium-dal koncertek, TV-játékok, rádió szereplések; Egyetemi színpad: „Hallom Amerika hangját” Zenés est a pionír kor dalainak, költészetének bemutatásával / közreműködés, szerkesztés, rendezés /; Francia est a Vár „Korona Pódium”-ban... Az ELTE Zenei Tanszékén docensi beosztásban, magánénekes mellett, operatörténeti drámajáték speciálkollégiumot vezettem. Az „Operaélet” című legendás művészeti folyóiratban kollégáimmal „Az opera fény árnyékában” címmel készített interjúim a parlandóbeli megjelenése után előre láthatólag könyv formájába is olvashatók lesznek. Kitüntetésem: Liszt Ferenc-díj, „A Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztje”.

****ELHUNYT SÓLYOM-NAGY SÁNDOR (1941-2020)**
[operaénekes, zeneakadémiai tanár, az MZTSZ örökös elnöke \(MTI\) // Meláth Andrea](#)
[búcsúja \(lfze.hu\)](#) (Parlando 2021/1.)